

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. כֹּל אֲשֶׁר יֵגַע בְּבִשְׂרָה
יִקְדָּשׁ וְאֲשֶׁר יִזְהַ מִדְּמָה עַל
הַבֶּגֶד אֲשֶׁר יִזְהַ עָלֶיהָ
תִּכְבֵּס בַּמָּקוֹם קָדֹשׁ:
וַיִּקְרָא ו כ

הגהות הב"ח

(א) גמ' הא קבלוהו או זרקו
בשמים: (ב) רש"י ד"ה או
היתר אכילה וכו' ואם אירע
אח"כ צו שום פסול אפ"ה
אין:

מוסף רש"י

חטאת פסולה אין דמה
טעון כיבוד. דמיון אשר
הוא, גרמיו להזאה הכבוד
ממנו (ובחיים צב.) שעת
לזריק (שם).
ההכשר. דמה (שם) ושקבל
פסולין וזרקו את דמה.
שקבלו פסולין את דמה
גרסין ולא גרסין חזקו, דא
אפילו כשהי עיניו ממנה
לאחר זריקה על הגג אין
טעון כיבוד, כדאמרין אשר
פרט לזו שכבר הוה (שם).

רבינו גרשום

איתקוש אהרדי ומדח קרא
מפסע מאם האכל וגו'.
מכסת בוכים: דאן רגו.
אחה שוואל: כלומר סג.
ששאלו שעת היתר לכתיבם
ויתרן היתר שוואל שנינו וא
היתר שוואל: שנינו
בדפדפשינו לעיל והשיבו
היתרן ורבינו יוחנן איתא
היתר: מלכות: אכלי. מנא
שכנסו וקתי אן מרעלי
ששום דל תעומל לירוק
שדוק דמי מני היתר ורקה
ששום: אבל סג איתורק.
היהוה בי היתר אכיל וכו'
היתרן: למד ליה דרקה
היתר: דלוק פסולין ורקה
שכילוב פסולין
שסמאין. אן בעל מומין
לחוריה סגרי נפסל אן
ועצ' אדל דקבלו שרין. ועצ'
וירקוהו שרין מומלין ו
הואיל וקבלו פסולין ולא
היתר ורקה וטעמא
שקבלו פסולין אן קיבלו
היתר ורקה וטעמא

או היסר וזיקה שנינו. דלע"פ ששטט כראי צענין דטהוי קצלה נמי בלא פסול וימין דקיצל כראי הותר לזיקה דלע"פ דעדיין לא מוקד דמו הייזאלו מוקד צהייר דכל העומד לזרוק מרוק דמי^א לכיון דמתקבל צכוס כראי וזכרה לזיקה שוב אזי: צו מעלה: או היסר אכילה שנינו. דלע"פ דנשטת ונתקבל כראי לעולם לא יאל מידי מעילה עד י' שמרק הדס דיש צו שעת היסר אכילה לכהנים ואם אירע^ב צו שום פסול י' אכילו הכי אין מועלין. כשיצו צו קפרה דחוקיה ורבי יוחנן פליגי בהא מילתא: מאי לאו דלן דהס. שנתקבל צכוס כראי ואח"כ לן קודם זריקה וקמיין אין מועלין בהן משום דכל העומד לזרוק מרוק דמי ושמ"ה היסר וזיקה שנינו: אל דלן שבר. חוץ לזמנו: אצל דס איזודיק. ולהכי אין מועלין צו דיש בה היסר אכילה לכהנים כר' יוחנן: ל' עד דאיכא תרסי. בפסולין קצלה זריקה קצלו פסולין קצלו סגי דהא נפסל צו: אלל לאו דחוקיה פסולין ואלל על גב דזרקוהו כשרים מועלין צו. והאיל ונתקבל בפסול דלא היה צו היסר וזיקה דלא היא קצלתו כראי וטעמא דקצלוהו פסולין וחוקיהו כשרים אצל קצלוהו כשרים אלע"ג דזרקוהו פסולין אין מועלין צו דמשעה שקצלוהו כשרים הותר לזיקה ומש"ה אין מועלין צו ושמ"ה היסר וזיקה שנינו: מסקיף אל רב יוסף. לעולם אכילו לך דלפילי קצלוהו כשרים וזרקוהו פסולין נמי מועלין צו דהיטר אכילה שנינו דאי ס"ד דאיכא לפלוגי הכי כדלמאר דקצלוהו פסולין וזרקוהו כשרים אצל קצלוהו כשרים אף על גב דזרקוהו פסולין אין מועלין צו דדוקא קמיין אלל הא דמנן צוצחים מטאת פסולה שנינו דמיה^א על הבגד אינו טעון כיצום כדכתיב צחטאת כשרה ואשר אינו מדמה על הבגד תכבס וגו' (ויקרא טו ז'). דהס אל הבשר דל' שעת הכושר אי למר דלמית ליה היסר ששטית א' למר דלמית ליה היסר אכילה: קצלו פסולין וזרקו פסולין או דאין דמה טעון כיצום הא קצלוהו כשרים וזרקו פסולים. או איפכא דמה טעון כיצום והא דמי קצלו פסולין דוקא קמי פסולין ולא כשרים: קרי לאן אשר יזה מזהם ולא שבר הוה. כלומר אשר על מדס העומד לזהות דעדיין לא נעשית מצותו והוא חל כשרה ממנו על הבגד קודם זריקה או צשעת וזיקה טעון כיצום ולא שבר הוה לזלמאר האוא אינו המומד טעון כיצום דמחזיק שמרק צין ורקו כשר צין ורקו פסול אינו טעון כיצום אלל ודאי הא דקמי צחטאת שקצלו פסולין ורקו פסולין לאו דוקא דלפילי קצלו כשרין וזרקו כשרין אין דמה טעון כיצום חמר וזיקה אלע"ג דהויא מטאת כשרה והאיל וכבר הוה אצל קודם זריקה טעון כיצום דכין מטאת כשרה דטעון כיצום (אכילו) צין קצלה חריקה:

וריקה שנינו והפ' כד הוא אי [דקבלן] פסולין^ט ואו זקנו פסולין^י ר"ל א'
לדברא דהתי' כלומר אחאי' מי כלל נטין [קבלן] פסולין ליגמא ווריקה פסולין
שנינו ולא יחא ליממר דלאו ו' אף ו' קמי ככה"א דקבלן לאו פסולין חקקין
לדברא כלל וריקה אינו מועיל וריקה הימר וריקה שנינו וא"כ איב' ל"ל
לשמועין דקבלוה דוקא וה"ק אע"ג דזקוהו פסולין אי קבלוה פסולין נט'
פסולין אי מועילין אע"ג דליין לו הימר אכילה מין לדברא הימר וריקה מ'
וריקה שנינו דמשמע אי קבלוה ש' כשרין לאו מיד אין מועילין כ' היכי דהו'
מורי ה"ר פד"ר ש' דאלטנר'כ פסיר ליתמיני מ"א זקנו פסולין דליין לא מנא כלל
משום דהימר אכילה שנינו והא דנקט ליתמיני פסולין ולא נקט זקנו פסולין
פסולין עד"כ הימר וריקה שנינו דלי הימר אכילה שנינו ל"ל ליתמיני קבלוה
פסולין דקא קבלוה פסולין אינו דמועילין הא אם קבלוה כשרים אין מועילין
דהא י' מין קבלו פסולין אכא הימר שמיטה וא"כ שמיטה מועילין: **פסולין** פ' דמו'
מ"א דוקא מנא קושיא דלמה לי ליתמיני ומ"א: **הפסולין** פסולין אי דמו'
לחיות לאפוקי מטאט'^ט פסולין מ' קבלו פסולין חקקין פסולין הוא דליין לו
מעילה ש' לקדקך כ' דקבלו כשרים חקקין פסולין אי מ' מעילה וכו' ש' שנינו
מדמה ולא שסבר דהוא אכל לאו דלא כלמי אלא ש"מ דליין לקדקך ש' שנינו
מעילה מדמינו לאו דוקא ועולם הימר אכילה ש'

ומתלב בו דעם ש' שקבלוהו כשרון הוא ודורק לירקם מעלי' אלמא לא דורק שנינו: א' ש' א' שקבלוהו פסולי' לחוד ג' ולמירק מיה כדקא ארית: אלא לא דנתן, בובחם (ע"ז צ"ב ע"א) חטאת ושנינו: חטאת ד' הבגר כדכתיב בחטאת ארית ו' מרמה לא דהגר ארית לא עליה תבס' ו' השפלה, חטאת א' ארם א' בשר א' למר דאמרן תרתי חטאתי וארית חטאתי דורק: ו' קאן שקבלוהו ארית לא כלומר ארית ד' העמוד ו' דורק דעידן לא נעשת מצותה האות שנינו ממנו לא דורקת ארית כיכוס ולא שכבר הוה הארית דעיני ארית ש' ענין כיכוס לא מאחר דורקוהו ב' יבוס: אלא שקבלו פסולי' ודורק פסולי' הוה לא ארק, וז' ש' תבוס ארית אבן נתן פסול דנעשתה

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

שמעון גופיה אלמא מייבטיא ליה אפילו לר"ש עם וי"ו לכולי עמלא דבין לר"ש ובין לרבנן קבעי דלא פליגי אלא לענין טומאת אורלין אבל לענין אכילה לא ואיכא למיבטי אליבא דהרמיהו דעד כאן לא קאמר ר"ש כורוק דמי אלא לענין טומאת אורלין אבל לא פקעי ^א קדשי עם קדשים עד לאחר

וזיקה או לאדק גיסא דע"כ לא קאמרי
 רבנן לאו מרוק דמי אלף לענין טומאת
 אוכלין משום דלא קרינן ע"ה אשר יאכל
 (ויקרא י"ז) אלף לאחר זיקה אלף הכא
 כיון דעמודי לזרע דמי פקעי י"ז קדשי
 ה' דמרוק דמי וא"כ כי היכי דקאמר
 הימר זיקה [שמינן] כי נעשית הקבלה
 בהכשר כמו כן היה לו לומר י"ז כי נעשית
 השמיטה (בהימר ה' הימר קבלה [שמינן]
 כלומר שגל ליה) [הימר] קבלה ו"ל דלא
 דמי דגבי זיקה שייך שפיר לשון הימר
 וזיקה לפי שבשנתקבל בהכשר או מותר
 לזרוק ואם נתקבל בפסול אסור לזרוק
 אלף כי נמי נאשט בפסול אין אסור
 לקבל הלכך לא שייך לומר הימר קבלה
 אלף הימר שמיטה כלומר שנעשה השמיטה
 בהימר וקרי ליה הימר לכהנים לפי שהוא
 הימר לעבודת הכהנים י"ז וא"כ למ"ד
 הימר שמיטה שמיט שחט כפזון וקבל
 דרוס אמאי מועלין אין שנעשית
 השמיטה בהימר י"ז דמיירי בגון קריציל
 קודם גמר שמיטה דהשחט לא נגמרה
 השמיטה בהכשר (גמל) וא"כ כששחט כיום
 חזק ציליה מאי איכא למימר י"ל הסם
 נמי מיירי כששחט כל כך סמוך לקשיעת
 החמה עד שהוצרך לזרוק ציליה ואם כן
 לא י"ז היטה שמיטתו הימר לעבודת
 הכהנים: חזקיה אמר היתר שמיטה
 שמיט י"ז רבי יוחנן אמר היתר אביהא
 שמיט י"ז רבי יוחנן אמר היתר אביהא

ברב יוחנן. כלומר כ"ו כרבי יוחנן דקשיא מחמיר ומכופה לר' דליקא:
 וטלמא דר' דם וקתני אין מועצין ויש"מ היתר וריקא שנינו. דאי היתר:
 אכילה היה לו למעול אפילו בשבש מן עד לאחר זריקת שאל רחוי
 לאכילה וקשיא לר' יוחנן מכופה לר' דליקא מנתקין לו דמה ולא נקט בריבוא
 טפי גזון קיבל פסולין וא"ע"י דלכא חלל שחיטת בשבש מ"מ אין
 מועלין דהיתר שחיטה שנינו ודיוק זה אינו חשוב בעיני הש"ס ולא הקפיד
 יטע עליו חלל על קושיא דקשיא לרבי יוחנן דפרך מיניה: לא דרין בש"ר.
 ט"ו וי"מ אין מועלין דליתיה אכילה וט"ו וי"מ אין מועלין דליתיה אכילה
 פשיטא הוא דלמי לתרך כ"ל דקשרה הוא דמיייר בלן דם דומיא דספא
 דלא היתר לו שעת היתר לכהנים דחשבי קבילו פסולין וחרקו דמן חלל
 מיייר פסולין דם ורישא דומיא דספא כן לא נראה למורי ה"ר פרך ש"י:
 שקיבילו פסולין וחרקו אין רבא. י"ג כן ה"ד אי דקבלו פסולין או
 ורקו פסולין ל"ל לא עד דליתא תרתי חלל לאו דקבלו פסולין
 לא דוקא וט"ו היתר זריקת שנינו וריש' דסוגיא לא אמר לומר דהיתר
 דקבלו כשרים וחרקו פסולין דמועלין משום דליכא היתר אכילה ל"ל לא עד
 חוד דהיי שמעל דלפילו נעשית הקבלה בשבש מועלין משום דהיתר אכילה
 דפסולין דליתיה חלל לאו קבלוהו פסולין דוקא לא קבלוהו כשרים
 תמי וחרקו פסולין כלל כיון דקבלוהו פסולין דוקא י"ל דמנא וחרקו פסולין
 הוא דמועלין דלא היה ליה היתר זריקת הא קבלוהו כשרים א"ע"י דזרקוהו
 קשה דאי נמי מנא קבלוהו יט"ו (פסולין) ופסולין לחוד שפיר ידע דהיתר
 פריך ל"ל למיתנא קבלוהו פסולין אי כן מארינא דהיתר אכילה שנינו ואומר
 נבלוהו פסולין כ"ד אמנא דהיי כן נמי קבלוהו כשרין וחרקו פסולין דמועלין
 מן עבודה קמייתא נקט דמקבלה ואילן מלוא כהונה קמ"ל הא דמנא דמועלין
 פסולין חלל ודאי היתר זריקת שנינו ומנא וזרקוהו לומר מן כן נמי וזרקוהו
 מן לאפוקי פסולין דהיתר אכילה שנינו וגם דלא כמ"ד היתר שחיטה שנינו
 כ"ד ויפא מ"ד א"בא א"פזיזי הכי. כלומר שמאלתקין כן לומר דקבלוהו
 ר"ב. דכתיב וכל מיטא אשר יש עליה דמה על הגבד מכנס ורשיעין בראוי
 ה טעון כיבוס הא קבלו כשרים וחרקו כשרים דמה טעון כיבוס מן דלגבי
 ד' לומר תרייהו דוקא כמו כן יש לדקדק כאן ואמאי קרי כאן אשר וזה
 ט"ו דקתני ורקו פסולין חלל דוקא מ"ו ואבז קבלוהו נקט ליה ה"ר א"ג"י
 וזה הוא דנקט קבלוהו מ"ו אבז וזרקוהו נקט ליה:

דע דאצוב נחמק: אן עלל קבלו פסולין ליחיד זקרו פסולין לחוד זקרו: אן קבלו פסולין
 חד טענה וואס משה יחיד אכילה לאו קבלו פסולין כלומר דאקדא פסולין פסולין משה
 דאצוב השתא חתיר וריק: אן קבלו פסולין און לי: נחמק: אן יבית מיד נחמק: אן
 שפר למיחיד דאקדא פסולין פסולין פסולין פסולין פסולין פסולין פסולין פסולין
 אן שפר למיחיד דאקדא פסולין פסולין פסולין פסולין פסולין פסולין פסולין פסולין
 אן דאקדא אבא קבלו פסולין אבא קבלו פסולין אבא קבלו פסולין אבא קבלו פסולין
 אן דאקדא אבא קבלו פסולין אבא קבלו פסולין אבא קבלו פסולין אבא קבלו פסולין

עין משפט
נר מצוה

ב א מ"י פ"ג מהלכות
מעילה הלכה א:
בא ב מ"י פ"ח מהל'
מע"ק הלכה ג:
ג [מ"י] שם הלכה ז:

שיטה מקובצת

[illegible]

דע דאכט נאכט: לל כלל קבלו פסולין לאתר וקבלו פסולין לחוד דהוי: (ט) וקבלו פסולין ודוקו פסולין חד מלתא היא
 ודע טעמא הוא משום היתר אבל אלא קבלו פסולין כלומר דוקו פסולין מבעל אלא אלא קבלו פסולין
 דאכט הוה היתר וריקת: (א) קבלו פסולים את' ל' נאמן: (ב) תיבת מדי נאמן: (ג) פסולין א' אפריון תיבת מ' נאמן:
 (ח) פשוט למיחד דוקו פסולין: (ז) פסולין משום עובדה: (ו) לורי מדי נ' מועילין ואפילו דוקו פסולין לאמור:
 (ה) קבלו פסולין דוקא א"כ קשיא למה ל' א"כ פסולין הי' ומה' ז' קבלו: (ד) כיבוס וזבני משום דקרקע ק' דכי כבוס כשרים:
 (ס) דוקא אלא אנב וקבלוהו נקט וקרי וקבלוהו דוקא פסולין אלא קבלוהו כשרים ועדיין לא נזכר טעון כיבוס ה"ל:
 (פ) קבלו פסולין אבא: